

Daniels Bog - Nummer to hundrede

Profetisk udfoldelse: den anden indsamling og dens betydning i adventistisk eskatologi

Jeff Pippenger

2024-05-05

Vi betragter den profetiske periode, der fremstilles som den anden samling, og som identificeres af profeten Esajas og senere af Søster White.

Og på den dag skal Isajs rod stå som et banner for folkene; til ham skal hedningerne søge, og hans hvilested skal være herligt. Og det skal ske på den dag, at Herren atter, for anden gang, skal række sin hånd ud for at genvinde resten af sit folk, som er tilbage, fra Assyrien og fra Egypten og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og fra Sinear og fra Hamat og fra havets øer. Og han skal rejse et banner for folkeslagene og samle Israels fordrevne og føre Judas adspredte sammen fra jordens fire hjørner. Også Efraims misundelse skal vige, og Judas modstandere skal udryddes; Efraim skal ikke misunde Juda, og Juda skal ikke trænge Efraim. Esajas 11:10–13.

Når Guds folk i de sidste dage samles for anden gang, sker der en forening blandt disse disciple, som blev fremstillet ved de ti dage, der gik forud for pinsen, og som Esajas omtaler som en tid, hvor: „Efraims misundelse skal også vige, og Judas modstandere skal ryddes af vejen; Efraim skal ikke misunde Juda, og Juda skal ikke være fjendtlig mod Efraim.“

„Prøvelser skal komme over Guds folk, og ukrudtet skal skilles fra hveden. Men lad ikke Efraim længere misunde Juda, og Juda skal ikke mere volde Efraim besvær. Venlige, milde, medfølelse ord vil flyde ud fra helligede hjerter og læber. Det er nødvendigt, at vi er forenede, og hvis vi alle søger Kristi sagtmødhed og ydmyghed, skal vi have Kristi sind, og der vil være åndens enhed.“ Review and Herald, 19. marts 1895.

Forening er et element i det værk, Kristus fuldbyrder, når Han for anden gang samler de et hundrede og fireogfyrr tusind. Denne enhed blev fremstillet ved de ti dage, der ledte frem til pinse, og ved de seks dage ved lejrmødet i Exeter, og kunne være blevet fuldbyrdet fra 1856 til 1863, dersom de, som havde erfaret den store skuffelse den 22. oktober 1844, ikke var faret vild.

“Men i den periode af tvivl og usikkerhed, som fulgte efter skuffelsen, opgav mange af adventtroens bekendere deres tro. Uenigheder og splittelser trængte sig på.... Således blev værket hindret, og verden blev efterladt i mørke. Havde hele adventistlegemet forenet sig om Guds bud og Jesu tro, hvor vidt forskellig ville da ikke vor historie have været!”

„Det var ikke Guds vilje, at Kristi komme således skulle forsinkes. Gud havde ikke til hensigt, at hans folk, Israel, skulle vandre fyrr år i ørkenen. Han lovede at føre dem direkte til Kana'ans land og grundfæste dem dér som et helligt, sundt og lykkeligt folk. Men de, for hvem det først blev forkyndt, gik ikke ind „på grund af vantro“ (Hebræerne 3,19). Deres hjerter var fyldt med knurren, oprør og had, og han kunne ikke opfylde sin pagt med dem.

»I fyre år udelukkede vantro, knurren og oprør det gamle Israel fra Kana'ans land. De samme synder har forsinket det moderne Israels indgang i det himmelske Kanaan. I ingen af tilfældene var Guds løfter skyld i det. Det er vantroen, verdsligheden, den manglende indvielse og striden blandt Herrens bekendende folk, som har holdt os i denne syndens og sorgens verden så mange år.« Selected Messages, bog 1, 68, 69.

Den anden engels nedstigning identificerede en spredning ved den første skuffelse, som indledte tøvetiden, og førte dernæst til en periode på seks dage ved lejrmødet i Exeter, hvor enhed om budskabet blev tilvejebragt forud for Helligåndens udgydelse i Midnatsråbets budskab ved mødets afslutning.

Den tredje engels nedstigning den 22. oktober 1844 identificerede en adspredelse ved den store skuffelse og indledte en periode med undervisning, idet de sandheder, der var knyttet til Det Allerhelligste, blev åbnet for Guds folk. I 1849 udrakte Herren sin hånd for anden gang for at samle sit folk sammen, og i 1851 blev 1850-diagrammet præsenteret. Dette diagram repræsenterede det grundlæggende budskab, og selve det budskab, som skulle løftes op for verden som et banner.

Kristi anden sammenbringelse af disciplene begyndte straks ved Hans nedstigning, og sammenbringelsen af dem i Exeter begyndte i tiden for ventetiden. I historien om oprøret i 1863 begyndte den anden sammenbringelse mindst fem år inde i den undervisningsproces, som begyndte, da helligdommens lys blev åbnet i 1844. I 1848 vakte islam da nationernes vrede. Den anden sammenbringelse fremstilles som et fremadskridende værk, der fuldbyrdes ved ankomsten af de ti dage, som gik forud for pinse, og også ved de seks dage af lejrmødet i Exeter, og skulle have været fuldført i 1856.

Værket med at samle sit folk for anden gang er den tredje engels afsluttende værk, og det udføres ved Kristi hånd.

Og da sabbatsdagen var kommet, begyndte han at undervise i synagogen; og mange, som hørte ham, blev forundrede og sagde: Hvorfra har denne mand dette? og hvilken visdom er dette, som er givet ham, siden selv sådanne mægtige gerninger sker ved hans hænder? Markus 6:2.

Den spredning, som finder sted, når det guddommelige symbol sænker sig ned, indleder en prøvelsesproces, som til sidst åbenbarer to klasser af tilbedere og derved renser templet.

Han har sin kasteskovl i hånden, og han vil rense sin tærskelplads til bunds og samle sin hvede i laden; men avnerne vil han opbrænde med uslukkelig ild. Matthæus 3,12.

I den periode skal Guds folk tage budskabet fra englens hånd og spise det.

Og jeg så en anden vældig engel komme ned fra himmelen, klædt i en sky; og en regnbue var over hans hoved, og hans ansigt var som solen, og hans fødder som ildsøjler. Og han havde i sin hånd en lille bog, åbnet; og han satte sin højre fod på havet og sin venstre fod på jorden. Åbenbaringen 10,1-2.

Ved den anden engels komme den 19. april 1844 var Guds folk spredt. De var først blevet samlet ved opfyldelsen af profetien i Åbenbaringen kapitel ni, vers femten, den 11. august 1840, men Herren havde holdt sin hånd over en fejl i beregningen af nogle af tallene på tavlen.

"Jeg har set, at 1843-diagrammet blev ledet af Herrens hånd, og at det ikke burde ændres; at tallene var, som Han ønskede dem; at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før Hans hånd blev fjernet." Early Writings, 74.

Tilbagetrækningen af hans hånd gjorde det muligt for Samuel Snow at fastsætte den rette dato for synet, som tøvede.

„Disse trofaste, skuffede mennesker, som ikke kunne forstå, hvorfor deres Herre ikke kom, blev ikke efterladt i mørke. Atter blev de ledt til deres bibler for at ransage de profetiske tidsperioder. Herrens hånd blev fjernet fra tallene, og fejltagelsen blev forklaret. De så, at de profetiske tidsperioder nåede frem til 1844, og at det samme bevismateriale, som de havde fremført for at vise, at de profetiske tidsperioder sluttede i 1843, beviste, at de ville ende i 1844.“ Early Writings, 237.

Historien om den første og den anden engel rummer en række vejmærker forbundet med Kristi hånd. Da Han steg ned den 11. august 1840 og den 19. april 1844, havde Han et budskab i sin hånd. Det var Hans hånd, der ledede tilblivelsen og udgivelsen af 1843-kortet i maj 1842. Det var Hans hånd, der forseglede en fejl i tallene på kortet. Efter spredningen following den første skuffelse sad Jeremias alene på grund af Kristi hånd. Derpå fjernede Han sin hånd og åbnede således budskabet om Midnatsråbet. Handlingen at række sin hånd ud for at samle sit folk anden gang fandt sted fra den første skuffelse indtil lejrmødet i Exeter, ligesom disciplene til sidst blev samlet i Jerusalem i ti dage forud for Helligåndens udgydelse. Ved den tredje engels ankomst den 22. oktober 1844 løftede Herren sin hånd.

Og den engel, som jeg så stå på havet og på jorden, løftede sin hånd mod himmelen og svor ved ham, som lever i al evighed, som skabte himmelen og det, som er deri, og jorden og det, som er derpå, og havet og det, som er deri, at der ikke skulle være tid længere. Åbenbaringen 10:5, 6.

Fra den første samling den 11. august 1840 til den 22. oktober 1844 er den første og den anden engels historie mærket af Kristi hånd. Den 22. oktober 1844 steg den tredje engel ned, og den lille milleritiske hjord blev spredt ved den store skuffelse. På denne dato løftede Kristus sin hånd mod himlen og svor, at tiden ikke længere skulle være.

Den anden indsamling i perioden fra 1844 til 1863 begyndte med, at Kristus opløftede sin hånd, mens Han også holdt et budskab i sin hånd, som skulle ædes. Derefter, i 1849, rakte Han sin hånd ud anden gang for at indsamle sit adspredte folk. Dette folk var blevet indsamlet ved Midnatsråbets budskab og blev spredt, da den forudsagte begivenhed ikke indtraf. Ved lejrmødet i Exeter indsamlede Kristus sin hjord og forenede dem på budskabet, således som Han havde gjort i de ti dage, der gik forud for Pinsedagen. De filadelfiske milleritter forlod lejrmødet i Exeter og gentog Pinsedagen. I 1856 var Kristus uden for den bevægelse, som var overgået til Laodikea, for Kristus står uden for en laodikeers hjerte og banker og søger at få adgang.

Se, jeg står ved døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham, og han med mig. Åbenbaringen 3,20.

I 1856 bankede Kristi hånd på den laodikeiske milleritiske bevægelse, men forgæves. I 1849, syv år tidligere, var Han begyndt at samle sit folk anden gang, men tvivl og usikkerhed standsede den filadelfiske bevægelse.

„Hvis adventisterne efter den store skuffelse i 1844 havde holdt fast ved deres tro og var gået enigt frem i Guds åbnende forsyn, idet de tog imod den tredje engels budskab og i Helligåndens kraft forkyndte det for verden, ville de have set Guds frelse; Herren ville mægtigt have virket sammen med deres bestræbelser, værket ville være blevet fuldendt, og Kristus ville allerede være kommet for at modtage sit folk til deres løn. Men i den periode af tvivl og usikkerhed, som fulgte efter skuffelsen, opgav mange af adventtroende deres tro.... Således blev værket hindret, og verden blev efterladt i mørke. Havde hele adventistlegemet forenet sig om Guds bud og Jesu tro, hvor vidt anderledes ville da ikke vor historie have været!“
Evangelism, 695.

Den 11. september 2001 samlede Kristus sit sidste-dages-folk, som derefter blev spredt den 18. juli 2020. Den 11. september 2001 tog de, som var blevet samlet, den skjulte bog ud af Kristi hånd og åd den. Den 18. juli 2020 forkastede de den befaling, som blev fremstillet ved hans opløftede hånd, og som fastslog, at „tiden ikke mere skulle være“.

De filadelfiske milleritter gav ikke udtryk for noget oprør i deres falske forudsigelse af 1843, for de handlede i overensstemmelse med alt det lys, Herren havde åbenbaret, men den 18. juli 2020 gjorde laodikeerne i den tredje engels bevægelse oprør imod det lys, der er forbundet med Hans hånd. Efter 1844 „opgav“ den filadelfiske bevægelse under den første engel „deres tro“ „i tvivlens og usikkerhedens periode“ og blev laodikeere.

1856 repræsenterer dette overgangstidspunkt og er et forbillede på et overgangstidspunkt for Guds folk i de sidste dage.

På et tidspunkt i de syv år mellem 1849 og 1856 modstod den filadelfiske milleritbevægelse Herrens hånd, som rakte sig ud for anden gang for at samle sit folk, og løftet var, at Han da ville gøre mere, end Han gjorde tidligere.

”Den 23. september viste Herren mig, at han anden gang havde rakt sin hånd ud for at genvinde resten af sit folk, og at anstrengelserne måtte fordobles i denne samlingstid. I adspredelsens tid blev Israel slået og sønderrevet; men nu i samlingstiden vil Gud læge og forbinde sit folk. I adspredelsen havde de anstrengelser, der blev gjort for at udbrede sandheden, kun ringe virkning, udrettede kun lidt eller intet; men i samlingen, når Gud har sat sin hånd til at samle sit folk, vil anstrengelser for at udbrede sandheden have den tilsigtede virkning. Alle bør være forenede og nidkære i arbejdet. Jeg så, at det var en skam, om nogen henviste til adspredelsen som eksempel på, hvad der skulle styre os nu i samlingen; for hvis Gud ikke gør mere for os nu, end han gjorde dengang, ville Israel aldrig blive samlet. Det er lige så nødvendigt, at sandheden bliver offentliggjort i et blad, som at den bliver prædikeret.”
Review and Herald, 1. november 1850.

Det er tydeligt, at Herren forsøgte at føre sit værk fremad i enhed, men enheden var åbenbart brudt sammen, og „i den periode af tvivl og usikkerhed, som fulgte efter skuffelsen, opgav mange af de adventtroende deres tro.“ The Present Truth (senere Review and Herald) begyndte at udkomme i 1849, og i 1851 var 1850-kortet tilgængeligt, men i 1856 blev budskabet om „de syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve efterladt ufuldendt. Det budskab, som blev forseglet op på ny den 22. oktober 1844, fremkom, da tidsprofetierne om de to tusind tre hundrede år og de to tusind fem hundrede og tyve år nåede deres afslutning.

Sabbatten var den lære, der på den tid skinnede over de øvrige læresætninger, og i tolv år skred en prøvelsesproces frem, indtil den sidste prøve kom i 1856. Denne prøve angik sabbatshvilen for landet, og den markerede afslutningen på en prøvelsesproces, der begyndte med sabbatshvilen for mennesker. Prøvelsesperioden bar Alfa og Omega's signatur. 1856 repræsenterede også en forøgelse af kundskaben om den første grundlæggende sandhed, som Miller opdagede, så også på dette plan bar den Alfa og Omega's signatur. Sabbatssandheden, som er tegnet på Guds helligede folk, blev fremstillet som lyden af den syvende basun, når hemmeligheden om Kristus i den troende, herlighedens håb, fuldbyrdes. De „syv tider“ blev fremstillet ved jubelårsbazunen, som skulle lyde på Forsoningsdagen.

De syv år fra 1856 til og med 1863 repræsenterede de ti dage i Jerusalem for disciplene og de seks dage ved lejrstævnet i Exeter for de filadelfiske milleritter; men perioden blev desværre en illustration af dem, som nægter at følge Herren, når Han leder dem gennem overgangsperioden. Historien om den første og den anden engel, som er den historiske periode for de syv tordener, viser, at Herren rækker sin hånd ud for anden gang for at samle sit folk fra den 19. april 1844, og den illustrerer et lydigt svar, idet de vise fulgte Kristus ind i det Allerhelligste.

Historien om det første Kadesh, som er historien om den tredje engel fra 1844 til 1863, identificerer igen Herren som den, der rækker sin hånd ud for anden gang for at samle sit folk; men i denne historie åbenbares oprør. Nu, for tredje gang, lige siden juli 2023, rækker Herren igen sin hånd ud for anden gang for at samle sit folk, og de vil opfylde det andet Kadesh som lydige filadelfiere, for sandhedens signatur identificerer de tre gange som begyndelsen og enden, der repræsenterer lydige filadelfiere, og det mellemste eksempel som ulydige laodikeere.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

»Vil menighederne give agt på det laodikeiske budskab? Vil de omvende sig, eller vil de, uagtet at det højtideligste sandhedsbudskab — den tredje engels budskab — bliver forkyndt for verden, fortsætte i synd? Dette er det sidste nådesbudskab, den sidste advarsel til en falden verden. Hvis Guds menighed bliver lunken, står den ikke mere i gunst hos Gud end de menigheder, som fremstilles som faldne og blevet til bolig for djævlene og et tilholdssted for enhver uren ånd og et bur for enhver uren og hadefuld fugl. De, som har haft anledning til at høre og modtage sandheden, og som har sluttet sig til Syvendedags Adventistkirken og kalder sig Guds budholdende folk, og dog ikke besidder mere livskraft og helligelse til Gud end de navnkristne kirker, vil modtage Guds plager lige så visseligt som de kirker, der modsætter sig Guds lov. Kun de, som er helliggjort ved sandheden, vil udgøre den kongelige familie i de himmelske boliger, som Kristus er gået bort for at berede for dem, der elsker Ham og holder

Hans bud.

“‘Den, som siger: Jeg kender ham, og ikke holder hans bud, er en løgner, og sandheden er ikke i ham’ [1 Johannes 2:4]. Dette omfatter alle, som gør krav på at have kundskab om Gud og at holde hans bud, men som ikke åbenbarer dette ved gode gerninger. De skal få efter deres gerninger. ‘Hver den, som bliver i ham, synder ikke; hver den, som synder, har ikke set ham og heller ikke kendt ham’ [1 Johannes 3:6]. Dette er henvendt til alle menighedsmedlemmer, deriblandt medlemmerne af Syvende Dags Adventistmenighederne. ‘Mine børn, lad ingen forføre jer: den, som gør retfærdigheden, er retfærdig, ligesom han er retfærdig. Den, som gør synden, er af Djævelen; for Djævelen har syndet fra begyndelsen. Derfor blev Guds Søn åbenbaret, for at han skulle tilintetgøre Djævelens gerninger. Hver den, som er født af Gud, gør ikke synd; for hans sæd bliver i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af Gud. Derpå kendes Guds børn og Djævelens børn: hver den, som ikke gør retfærdighed, er ikke af Gud, og heller ikke den, som ikke elsker sin broder’ [1 Johannes 3:7–10].”

„Alle, som bekender sig til at være sabbatsholdende adventister og dog fortsætter i synd, er løgnere i Guds øjne. Deres syndige vandel modarbejder Guds værk. De leder andre ind i synd. Ordet kommer fra Gud til hvert medlem af vore menigheder: ‘Og gør lige stier for jeres fødder, for at det halte ikke skal vige af vejen, men snarere blive helbredt. Stræb efter fred med alle mennesker og efter hellighed; uden den skal ingen se Herren. Se nøje til, at ingen går glip af Guds nåde, at ingen bitter rod skyder op og volder uro, så mange derved bliver besmittet; at ingen er utugtig eller vanhellig som Esau, der for én ret mad solgte sin førstefødselsret. I ved jo, at da han siden ville arve velsignelsen, blev han forkastet; for han fandt ikke plads for omvendelse, skønt han søgte den ivrigt med tårer’ [Hebrews 12:13–17].“

“Dette gælder for mange, som bekender at tro sandheden. I stedet for at opgive deres lystbetonede skikke fortsætter de ad en forkert uddannelseslinje under Satans forførende sofisteri. Synd erkendes ikke som syndig. Selve deres samvittighed er besmittet, deres hjerter er fordærvede, ja, selv tankerne er stadig fordærvede. Satan bruger dem som lokkemidler til at drage sjæle til urene handlinger, som besmitter hele væsenet. ‘Den, som forkastede Moses’ lov [som var Guds lov], døde uden barmhjertighed på to eller tre vidners udsagn: Hvor meget strengere straf, mener I da, skal ikke den agtes værdig, som har trådt Guds Søn under fode og har agtet pagtens blod, hvormed han blev helliget, for vanhelligt og har hånet nådens Ånd? For vi kender ham, som har sagt: Hævnen hører mig til, jeg vil gengælde, siger Herren. Og atter: Herren skal dømme sit folk. Det er frygteligt at falde i den levende Guds hænder’ [Hebræerne 10:28–31].” Manuscript Releases, bind 19, 176, 177.